

Sygn. akt II AKa 2/21

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 20 września 2021 r.

Sąd Apelacyjny w Warszawie II Wydział Karny w składzie:

Przewodniczący SSA – Ewa Jethon

Sędziowie: SA – Marzanna A. Piekarska-Drażek (spr.)

SO (del.) – Paweł Dobosz

Protokolant: st. sekr. sąd. Marta Kamińska

przy udziale prokuratora Jacka Pergałowskiego

po rozpoznaniu w dniu 7 września 2021 r.

sprawy W. R. (1), urodzonego dnia (...) w W., syna J. i M. z domu W.

oskarżonego o czyn z art. 286 § 1 k.k. w zb. z art. 270 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k.

na skutek apelacji wniesionej przez obrońcę oskarżonego

od wyroku Sądu Okręgowego w Warszawie

z dnia 15 października 2020 r. sygn. akt XII K 15/12

1. zmienia zaskarżony wyrok, w ten sposób, że uchyla rozstrzygnięcie z pkt. 2. o obowiązku naprawienia szkody

1. utrzymuje w mocy wyrok w pozostałej części;

2. zwalnia oskarżonego W. R. (1) od zapłaty kosztów sądowych za postępowanie odwoławcze, obciążając nimi Skarb Państwa.

UZASADNIENIE

UZASADNIENIE		
Formularz UK 2	Sygnatura akt	II AKa 2/21
Załącznik dołącza się w każdym przypadku. Podać liczbę załączników:	1	
1. CZĘŚĆ WSTĘPNA		

Oznaczenie wyroku sądu pierwszej instancji

Wyrok Sądu Okręgowego w Warszawie z dnia 15 października 2020 r., XII K 15/12 w sprawie oskarżonego W. R. (1), skazujący go na podstawie art. 286 § 1 k.k. i inne na karę 10 miesięcy pozbawienia wolności

Podmiot wnoszący apelację

oskarżyciel publiczny albo prokurator w sprawie o wydanie wyroku łącznego

oskarżyciel posiłkowy

oskarżyciel prywatny

obrońca oskarżonego

oskarżony albo skazany w sprawie o wydanie wyroku łącznego

inny

1.3. Granice zaskarżenia

1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia

na korzyść

w całości

na niekorzyść

w części

#

co do winy

#

co do kary

#

co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia

1.3.2. Podniesione zarzuty

Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji.		
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. - obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu	
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. - obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. - obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. - błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. - rażąca niewspółmierności kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	

1.4. Wnioski

#	uchylenie	#	Zmiana – uniewinnienie
---	-----------	---	------------------------

2. Ustalenie faktów w związku z dowodami przeprowadzonymi przez sąd odwoławczy

2.1. Ustalenie faktów

2.1.1. Fakty uznane za udowodnione				
Lp.	Wskazać oskarżonego.	Wskazać fakt.	Dowód ze wskazaniem numeru karty, na której znajduje się dowód.	
2.1.2. Fakty uznane za nieudowodnione				
Lp.	Wskazać oskarżonego.	Wskazać fakt.	Dowód ze wskazaniem numeru karty, na której znajduje się dowód.	

2.2. Ocena dowodów

2.2.1. Dowody będące podstawą ustalenia faktów		
Wskazać fakt	Dowód	Zwięźle o powodach uznania dowodu.

2.2.2. Dowody nieuwzględnione przy ustaleniu faktów (dowody, które sąd uznał za niewiarygodne oraz	

<u>niemające znaczenia dla ustalenia faktów)</u>		
Wskazać fakt	Dowód	Zwiąże o powodach nieuwzględnienia dowodu.

3. STANOWISKO SĄDU ODWOŁAWCZEGO WOBEC ZGŁOSZONYCH ZARZUTÓW i wniosków		
Lp.	Zarzuty	
1. 3a 2.3. 4.	<p>1. obraży przepisów postępowania, która miała istotny wpływ na treść wyroku polegającą na naruszeniu art. 415 § 1 zd. 2 k.p.k., poprzez jego niezastosowanie i orzeczenie obowiązku naprawienia szkody przez oskarżonego, podczas gdy oskarżycielka posiłkowa wystąpiła przeciwko oskarżonemu o zapłatę z tytułu szkody poniesionej utratą ciągnika siodłowego marki (...) nr rej. (...) oraz brakiem realizacji umowy leasingu nr (...) z dnia 24 września 2004 r. i uzyskała w tej sprawie prawomocny nakaz zapłaty wydany przez Sąd Okręgowy w Warszawie z dnia 14 czerwca 2006 r. (oświadczenie M. (...) k. 530), w związku z czym brak jest podstaw do orzeczenia obowiązku naprawienia szkody;</p> <p>2. obraży przepisów postępowania, która miała ty wpływ na treść wyroku polegająca na naruszeniu art. 366 § 1 k.p.k. w zw. z art. 2 § 2 k.p.k. i zw. z art. 7 k.p.k. poprzez dokonanie przez Sąd domniemań faktycznych na niekorzyść oskarżonego wbrew zasadom logiki i doświadczenia życiowego oraz braku ustalenia jaki wpływ na poniesienie szkody przez</p>	<p># zasadny</p> <p># niezasadny</p> <p># niezasadny</p> <p># niezasadny</p> <p># niezasadny</p>

(...) sp. z o.o. z siedzibą w W. miało zachowanie się świadków J. P. (1) i D. S. (1), którzy nie oddali (zgodnie z wiarygodnymi zeznaniami K. S. (1)) pożyczonego od oskarżonego ciągnika siodłowego marki (...) nr rej. (...) (dalej: ciągnik siodłowy, samochód lub pojazd);

3. obrazy przepisów postępowania, która miała istotny wpływ na treść wyroku polegającą na naruszeniu art. 167 k.p.k. w zw. z art. 366 § 1 k.p.k., art. 170 § 1 pkt 3 i 5 k.p.k. i art. 6 k.p.k. poprzez oddalenie przez Sąd wniosków dowodowych obrony złożonych na rozprawie w dniu 28 maja 2020 r. o przesłuchanie świadka D. S. (1) w obecności biegłego psychologa, na okoliczność zdolności do postrzegania i zapamiętywania faktów lub o dokonanie konfrontacji pomiędzy świadkiem J. P. (1) a D. S. (1) w celu ustalenia miejsca domniemanego zwrotu pożyczonego samochodu, co pozwoliłby na ustalenie co świadkowie zrobili z pożyczonym ciągnikiem siodłowym marki R. (...);

3.a zarzut naruszenia prawa materialnego (na podstawie art. 438 pkt 1a k.p.k.), tj. art. 46 k.k. poprzez jego niewłaściwe zastosowanie i uznanie, że tylko oskarżony ma obowiązek naprawienia szkody wyrządzonej oskarżycielowi posiłkowemu, podczas gdy nie było ku temu żadnych podstaw, ewentualnie z uwagi na fakt, że to J. P. (1) i D. S. (1) są odpowiedzialni za zaginięcie ciągnika siodłowego marki R. (...), przez co są także odpowiedzialni za szkodę wyrządzoną (...) sp. z o.o. w rozumieniu art. 422 k.c., zaś oskarżyciel posiłkowy poprzez bierną postawę w toku postępowania, przyczynił się do

	<p>powstania wyrządzonej mu szkody w rozumieniu art. 362 k.c.; .</p> <p>4. zarzut błędu w ustaleniach faktycznych mający wpływ na treść wyroku polegający na uznaniu, że oskarżony działał z zamiarem wprowadzenia w błąd pracownika (...) sp. z o.o. z siedzibą w W. (obecnie (...) sp. z o.o.) co do zamiaru wywiązania się z warunków umowy, podczas gdy dowody znajdujące się w aktach sprawy oraz przeprowadzone w toku postępowania wskazują, że działania W. R. (1) zmierzały do osiągnięcia wprost przeciwnego skutku, tj. spłaty zobowiązań wynikających z zawartej umowy leasingu.</p>	
<p>Zwięźle o powodach uznania zarzutów za zasadne lub niezasadne.</p>		
<p>1. W odniesieniu do zarzutu 1 apelacji, Sąd odwoławczy uznał w całości zarzut naruszenia art. 415 § 1 zd. 2 k.p.k. Przepis stanowi, że obowiązku naprawienia szkody (także nawiązki i zadośćuczynienia) nie orzeka się jeżeli roszczenie wynikające z przestępstwa jest przedmiotem innego postępowania albo o roszczeniu tym prawomocnie orzeczono. W sprawie W. R. (1) okoliczności te niewątpliwie miały miejsce, co ustalił także Sąd Okręgowy na str. 5 uzasadnienia wyroku. Prawomocnym nakazem zapłaty, wydanym w dniu 14 czerwca 2006 r. przez Sąd Okręgowy w Warszawie Wydział Cywilny, w sprawie I Nc 48/06, zasądzono od W. R. (1) na rzecz (...) Sp. z o.o. kwotę 155.373,97 zł (k. 531 – 532). Postanowieniem z dnia 9 sierpnia 2006 r., Sąd Okręgowy nadał nakazowi klauzulę wykonalności. Stwierdził prawomocność i wykonalność</p>		

nakazu (k. 532). M. (...) firma kredytująca pojazd – powiadomiła wprawdzie Sąd o bezskuteczności egzekucji, gdyż W. R. zaczął odbywać karę, a potem ukrywał się, zaś pojazdu nigdy nie odnaleziono, jak też firma, którą oskarżony prowadził, okazała się być zaledwie zarejestrowana (bez rzeczywistej działalności i dochodów), jednak art. 415 § 1 k.p.k. wyklucza to by w postępowaniu karnym zasądzić naprawienie szkody w wysokości, o której wcześniej orzeczono. Nieskuteczność egzekucji, o której wspomina Sąd Okręgowy na str. 14 uzasadnienia, nie stanowi podstawy do zastosowania art. 46 § 1 k.k. Sąd prawidłowo obliczył wartość szkody według przepisów karnych, odejmując od ceny leasingu pierwszą wpłatę (ratę) przy zawieraniu umowy, tak że do spłaty pozostało 114.375 zł, ale orzeczenie o naprawieniu szkody naruszało zasadę antykumulacyjną z art. 415 § 1 k.p.k. Jeśli pokrzywdzony wybrał drogę postępowania cywilnego do dochodzenia roszczenia i drogę tę zakończył uzyskując orzeczenie przyznające mu dochodzoną kwotę (z odsetkami), to bezskuteczność egzekucji nie zmienia zakazu ustanowionego w przywołanym przepisie. Z tego względu Sąd Apelacyjny uchylił rozstrzygnięcie oparte na art. 46 § 1 k.k., gdyż o roszczeniach pokrzywdzonego należało decydować w powiązaniu z art. 415 § 1 k.p.k., ten zaś zakazywał ponownego zasądzenia kwoty raz zasądzonej.

3a. W nawiązaniu do zarzutu 1 apelacji, należy odnieść się do zarzutu naruszenia art. 46 k.k., który obrońca sformułował po zarzucie 3, dlatego na użytek niniejszego uzasadnienia oznaczono go nr 3a. Skarżący twierdzi, że przepis ten

został niewłaściwie zastosowany z tego względu, że inne osoby tj. J. P. i D. S., przyczyniły się do powstania szkody, dlatego powinni oni partycypować w odszkodowaniu. Są to argumenty chybione, skoro osoby te nie były stroną zobowiązania zaciągniętego przez W. R. i nie brały udziału w przypisanym mu oszustwie. To, w jaki sposób i na jakiej podstawie dysponowały później pojazdem leasingowym, było zależne wyłącznie od dyspozycji oskarżonego. Porozumienie między nim, J. P. i D. S., którego istoty żaden z nich szczerze nie wyjawiał, doprowadziło do ukrycia ciągnika siodłowego, którego pokrzywdzona firma leasingowa nigdy nie odzyskała. Od tego czasu upłynęło jednak 16 – 17 lat, w ciągu których W. R. (1) nie zgłaszał roszczeń do swoich kolegów, którym udostępnił pojazd. Twierdzenie zatem, że przyczynili się oni do powstania szkody, jest nieudowodnione. Choć niewątpliwie korzystali z tego pojazdu, to za udostępnienie go odpowiada oskarżony, według umowy leasingowej jedyny prawny użytkownik i gwarant określonego dysponowania przedmiotem leasingu. Oskarżony wiedział, że nie jest właścicielem pojazdu, że umowa leasingu dotyczy jedynie użytkowania, aż do czasu całkowitej spłaty kosztów umowy. Oskarżony nie miał więc prawa użyczać pojazdu należącego do leasingodawcy. Cokolwiek więc zrobił z pojazdem, w jakimkolwiek układzie osobowym, jakiegokolwiek chciał osiągnąć zyski czy inne cele, to i tak uczynił to bezprawnie.

Rozważania te nie są jednak konieczne, wobec uchylecia obowiązku naprawienia szkody z

przyczyn procesowych wskazanych w pkt 1.

2. **3.** Zarzuty 2 i 3 apelacji mają na celu podważenie oceny zeznań świadków J. P. (1) i D. S. (1). Wydaje się, że cała apelacja zasadza się na tezie wygłoszonej przez oskarżonego i jego obrońcę w wystąpieniu na rozprawie w dniu 6 października 2010 r. (k. 1251), że W. R. (1) nie odpowiada za zaginięcie ciągnika siodłowego, który użytkowali J. P. i D. S.. Rzec w tym, że W. R. nie został skazany za przywłaszczenie powierzonej mu rzeczy - leasingowanego pojazdu - lecz za oszustwo, w wyniku którego taki pojazd otrzymał. Późniejsze zaginięcie pojazdu może być jedną z okoliczności potwierdzających post factum zamiar towarzyszący oskarżonemu podczas negocjacji i umowy z leasingodawcą. Głównymi faktami dowodzącymi zamiaru oszustwa były natomiast zapewnienia W. R. (1) wobec leasingodawcy o dochodowej działalności jego firmy, która w istocie żadnej aktywności ekonomicznej nie prowadziła i posłużyła się fałszywymi dokumentami skarbowymi i osobistymi oświadczeniami, iż posiada zdolność spłaty w ratach przedmiotu leasingu wartości ponad 150 tys. zł. Oczywistym jest, że oskarżony nie dość, że kłamliwie zapewnił leasingodawcę o możliwości spłaty kredytu oraz o przeznaczeniu ciągnika siodłowego w „dochodowej” działalności swojej firmy, to złamał też inny warunek umowy, przekazując pojazd, którym nie mógł swobodnie dysponować postronnym osobom, wbrew warunkom umowy (użytkowanie) i bez wiedzy leasingodawcy. W. R. (1) był jedynie użytkownikiem pojazdu, do czasu spłaty rat, dlatego

nie mógł podnajmować, używać czy w inny sposób przekazywać leasingowanej rzeczy kolejnym użytkownikom. Jakikolwiek więc było porozumienie oskarżonego z D. S. i J. P., to było ono bezprawne. Osoby z tego kręgu, w tym oskarżony, wyraźnie ukrywają zakres tego porozumienia i to kto i gdzie ostatecznie ukrył czy zbył ciągnik. Faktem jest, że obaj świadkowie nim dysponowali za zgodą oskarżonego, wobec czego on jest odpowiedzialny za utratę przedmiotowego pojazdu.

Jak już wspomniano, zaginięcie ciągnika siodłowego leasingodawcy w 2005 r. nie jest faktem decydującym dla stwierdzenia znamion oszustwa dokonanego przez W. R. (1) w czasie zawierania umowy, we wrześniu 2004 r. W związku z tym zeznania świadków J. P. (1) i D. S. (1) nie mają tak dużego znaczenia, jakie nadaje im w apelacji obrońca. Wydaje się, że prowadzenie linii obrony wokół ich zeznań i wątku zaginięcia pojazdu, służy odciążeniu uwagi od działań oszukańczych oskarżonego przypisanych w wyroku, a dotyczących fałszu, którym się posłużył, by wyłudzić od B. L. ciągnik siodłowy wart 152.500 zł. Ponieważ oskarżonemu nie zarzucono następnych działań, które na początku 2005 r. doprowadziły do zaginięcia (przywłaszczenia) pojazdu, to okoliczności korzystania z tego pojazdu, które przedstawili ww. świadkowie nie mają istotnego znaczenia dla sprawy. Wynika z nich jednak, że oskarżony, przebywając w zakładzie karnym, zezwolił na nieformalne użytkowanie pojazdu przez D. S., który następnie przekazał go J. P.. Korzystanie z pojazdu przez J. P. zostało udowodnione dokumentami z

kontroli drogowej policji w G. w dniu 9 lutego 2005 r., kiedy to zatrzymano J. P., gdy kierował leasingowanym pojazdem oskarżonego, z nieaktualnym pozwoleniem czasowego użytkownika (k. 33). Niestety policja zatrzymała ten dokument, nie zatrzymując pojazdu, który potem zaginął. Zeznania świadków na temat okoliczności użytkowania i miejsc pozostawienia pojazdu, nie mają znaczenia dla dowodzenia oszustwa przypisanego oskarżonemu, skoro wyłudził on pojazd wprowadzając w błąd stronę umowy, co do możliwości jej realizacji i nie wypełnił żadnego warunku umowy, poza początkową wpłatą, która była koniecznym warunkiem wydania oskarżonemu ciągnika siodłowego. Dalszy sposób postępowania z pojazdem i dociekanie, który ze świadków, jakie miał dyspozycje co do jego użytkowania, nie odgrywają w sprawie decydującej roli procesowej, dlatego kładzenie nacisku w apelacji na sprzeniewierzenie pojazdu jest mylące. Niewątpliwym jest, że W. R. postąpił bezprawnie i nieodpowiedzialnie pozwalając korzystać z pojazdu innym osobom bez umowy z rażącym naruszeniem umowy leasingu.

Zarzuty naruszenia art. 366, 167 i 170 k.k. dotyczące dowodów z zeznań J. P. i D. S. są więc nieskuteczne, skoro nie byli oni świadkami przypisanego W. R. oszustwa. Świadczenie ci, łącznie z oskarżonym, który bezpodstawnie umożliwił im korzystanie z pojazdu, doprowadzili do jego zniknięcia, dlatego każdy z nich ma interes, żeby przedstawiać swój udział w lepszym świetle, stąd oskarżony zapewnia, że miał dobre intencje, bo wynajął im ciągnik, by przynosił

zyski na spłatę rat, a D. S. i J. P. zapewniają, że starali się tak właśnie używać pojazdu i że odstawili go zgodnie z umową. Fakty natomiast są takie, że oskarżony, zawarł umowę leasingową przedstawiając sfalszowane dane o dochodach firmy, nieprawdziwe oświadczenia o możliwościach finansowania leasingu i zapewnienia o spłacie rat, których po przejęciu samochodu nie płacił (ani jednej raty).

Dowody istotne dla sprawy - potwierdzające oszustwo - nie zostały w ogóle podważone w apelacji, tj. sfalszowanie zeznania podatkowego, odrębne oświadczenie W. R. (1), o tym, że jego firma osiągnęła od stycznia do lipca 2004 r. 145.204,50 zł przychodu, w tym 103.743,15 zł zysku (k. 192), podczas gdy za lata 2003 - 2004 do Urzędu Skarbowego nie wpłynęły żadne zeznania PIT (k. 265). Oskarżony zobowiązał się w umowie do odpłatnego użytkowania pojazdu i nie powiadomił właściciela firmy leasingowej o zmianie użytkowania, a zatem niejasny układ z D. S. i J. P., skutkujący utratą pojazdu jest jednym z następczych elementów potwierdzających zamiar wyłudzenia pojazdu dla celów sprzecznych z umową, dla zysku. Oskarżony wiedział, że nie ma dochodów, nie będzie spłacał rat, w dodatku ma stawić się do odbycia kary, co oznacza, że nie będzie używał zarobkowo pojazdu. Wbrew tym faktom oskarżony podkreśla szansę na wykonywanie umowy. Wszelkie więc zapewnienia oskarżonego o rzetelnym przystąpieniu do umowy, jak i późniejszych losach pojazdu, słusznie zostały uznane przez sąd za nieprawdziwe.

Zeznania świadków P. i S. zostały także ocenione zgodnie z logiką, wiedzą i doświadczeniem życiowym, dając im wiarę tylko w zakresie zdarzeń zgodnie relacjonowanych, w tym przy uwzględnieniu zeznań byłej partnerki oskarżonego K. S. (1), która zgodnie z dyspozycją oskarżonego wydała S. i P. pojazd z kluczykami i dokumentami. Późniejsze próby zdyskredytowania zeznań K. S. przez oskarżonego w oparciu o konflikt rodzinny, były nieskuteczne, skoro świadek zeznała o fakcie potwierdzonym zeznaniami ww. mężczyzn. Świadek zaprzeczyła, że zwrócili oni pojazd, co z kolei odpowiada ustaleniom windyatorów firmy leasingowej, sprawdzających każde z miejsc związanych z zamieszkaniem lub rzekomą działalnością firmy oskarżonego. Wszelkie tropy wynikające z zobowiązań umownych oskarżonego, jak też stwierdzenie W. R. wobec A. B. i N. D., którzy odwiedzili go w zakładzie karnym, jakoby pojazd został zabezpieczony przez policję, na parkingu, były nieprawdziwe.

Sąd Okręgowy zasadnie oddalił wniosek dowodowy o przesłuchanie D. S. z udziałem biegłego psychologa, bowiem tak w uzasadnieniu wniosku, jak i w apelacji, obrońca nie wykazał okoliczności wymaganych do uczestnictwa biegłego w przesłuchaniu. Świadek złożył przed sądem zeznania (k. 1085v – 1086) i ani z ich treści, ani z zachowania świadka nie wynikały wątpliwości co do możliwości spostrzegania, zapamiętywania lub przekazu zdarzeń, w których uczestniczył. Skazanie świadka w innym procesie, o czym sam wspominał, choćby za najcięższą zbrodnię, nie powoduje

automatycznie wątpliwości co do możliwości świadczenia w sprawie W. R. (1). To, że świadkowie, którzy dysponowali pojazdem w czasie nieobecności oskarżonego, przerzucają się odpowiedzialnością za zaginięcie cudzej rzeczy, podobnie jak oskarżony, świadczy jedynie o przyjętej świadomie linii obrony przed zarzutem (podejrzeniem) przywłaszczenia powierzonej rzeczy, nie zaś o defektach psychiczno – psychologicznych ich świadectw procesowych. Kwestie te nie wymagały pomocy biegłych sądowych, ani konfrontacji świadków, gdyż każdy był świadomie - celowo - przywiązany do swej wersji, chroniąc siebie przed takim podejrzeniem.

W związku z powyższym zarzuty naruszenia przepisów o procedurze przeprowadzenia tych dowodów i o ich ocenie, są bezzasadne.

4. Sąd Apelacyjny nie uznał zarzutu błędu w ustaleniach faktycznych w zakresie ustalenia zamiaru bezpośredniego - kierunkowego - oszustwa z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 270 § 1 k.k.

Sąd Okręgowy starannie wykazał istnienie tego zamiaru na str. 10 – 11 uzasadnienia zaskarżonego wyroku. Zbioru zachowań oszukańczych i fałszerskich opisanych przez Sąd I instancji apelujący w ogóle nie podważył, przenosząc uwagę za zdarzenia związane z utratą samochodu, które nie były decydujące dla wnioskowania o celu zawarcia umowy leasingowej przez W. R. (1). Sąd Apelacyjny w swoim uzasadnieniu także wymienił już etapy zabiegów oskarżonego wprowadzających w błąd pokrzywdzonego, wśród których koronnymi było złożenie

falszywych dokumentów i nierzetelnych oświadczeń o możliwości realizacji rat leasingowych, które w ogóle nie istniały.

Obecna linia obrony oskarżonego, w której twierdzi, że żywił nadzieję na zarobkowanie dzięki wykorzystaniu ciągnika siodłowego, odbiega od jego falszywych zapewnień umownych i przedumownych, z sierpnia i września 2004 r., jakoby wówczas dysponował dochodami firmy gwarantującymi płynną spłatę.

Wniosek Sądu Okręgowego o celowym wprowadzeniu w błąd pokrzywdzonego jest całkowicie poprawny i oparty na analizie całokształtu dowodów. Spółka (...) nie zawarłaby umowy, której przedmiotem był wartościowy pojazd, gdyby nie została oszukana przez oskarżonego, który przedstawił fałszywe dokumenty i oświadczenia. Oskarżony zataił także, że będzie odbywał karę, a więc przyszłość jego firmy była tym bardziej wątpliwa. Ostatecznie oskarżony nie zapłacił żadnej z 49 rat, mimo, że trafił do zakładu karnego dopiero po ponad 3 miesiącach od trwania umowy. Przez kolejnych kilkanaście lat oskarżony ukrywał się i w ogóle nie zmierzał do wyjaśnienia co się stało z samochodem czy innego kontaktu z pokrzywdzonym. Oznacza to, że powierzył pojazd osobom, którym ufał, oszukując pokrzywdzonego i lekceważąc wyrządzoną mu szkodę.

Sąd Apelacyjny uznał więc, że ustalenia faktyczne są prawidłowe, gdyż oparto je na zgodnej z art. 7 k.p.k. ocenie dowodów.

W. R. (1) zasadnie przypisano znamiona przestępstwa z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 270 §

1 k.k., a wymierzona kara 10 miesięcy pozbawienia wolności jest karą łagodną, zważywszy na sposób działania, wartość mienia w 2004 r., wielokrotną karalność oskarżonego i wysoki stopień demoralizacji. W. R. był od 2001 r. 9-krotnie skazywany, w tym najczęściej na podstawie art. 286 § 1 k.k., 270 § 1 k.k., 284 § 2 k.k. Ukrywał się za granicą przez co najmniej 10 lat, do grudnia 2018 r., poszukiwany listami gończymi w 3 sprawach o oszustwa. W takich okolicznościach należało uznać, że jest sprawcą zdemoralizowanym, na którego można oddziaływać tylko bezwzględną karą pozbawienia wolności. Wymiar kary należy ocenić jako łagodny.

Wyrok w zakresie skazania i wymiaru kary utrzymano w mocy, nie uznając w tym względzie apelacji obrońcy.

Wnioski

- o uniewinnienie oskarżonego wynikający z zarzutu naruszenia art. 415 k.p.k.
- wniosek o braku podstaw do zasądzenia obowiązku naprawienia szkody;

niezasadny
zasadny

Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny lub niezasadny.

Sąd Apelacyjny uznał jedynie zasadność wniosku, który nie został bezpośrednio wyrażony, ale został zawarty w zarzucie pierwszym apelacji – o braku podstaw do orzeczenia obowiązku naprawienia szkody, w wyniku naruszenia art. 415 § 1 zd. 2 k.p.k. Zasadność tego wniosku oraz niezasadność wniosku

o uniewinnienie została wykazana
powyżej.

4. OKOLICZNOŚCI PODLEGAJĄCE UWZGLĘDNIENIU Z URZĘDU	
Wskazać wszystkie okoliczności, które sąd uwzględnił z urzędu, niezależnie od granic zaskarżenia i podniesionych zarzutów (art. 439 k.p.k., art. 440 k.p.k.).	
Zwięźle o powodach uwzględnienia okoliczności.	
5. ROZSTRZYGNIĘCIE SĄDU ODWOŁAWCZEGO	
<i>5.1. Utrzymanie w mocy wyroku sądu pierwszej instancji</i>	
<u>1</u>	Przedmiot utrzymania w mocy
Wyrok Sądu I instancji został co do zasady utrzymany w mocy, tj. w zakresie skazania – uznania oskarżonego W. R. (1) za winnego czynu z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 270 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. i wymierzenia mu na podstawie art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 3 k.k. kary 10 miesięcy pozbawienia wolności. Utrzymano w mocy rozstrzygnięcia z pkt 3 i 4 wyroku, o wynagrodzeniu obrońcy z urzędu i zwolnieniu od kosztów postępowania.	
Zwięźle o powodach utrzymania w mocy.	
Powody utrzymania w mocy zaskarżonego wyroku zostały podane w pkt 3 niniejszego uzasadnienia. Sąd Apelacyjny nie uznał zarzutów naruszenia art. 7 k.p.k., art. 2 k.p.k., art. 366 § 1 k.p.k., art. 167 k.p.k. i art. 170 § 2 pkt 3 i 5 k.p.k., art. 6 k.p.k. Ocena dowodów była obiektywna, logiczna, zgodna z wiedzą i doświadczeniem życiowym. Postępowanie dowodowe było pełne i nie wymagało uzupełnienia o czynności	

wymienione w zarzucie 3 apelacji (oddalone wnioski dowodowe w postępowaniu przed Sądem I instancji).	
<u>5.2. Zmiana wyroku sądu pierwszej instancji</u>	
1.	Przedmiot i zakres zmiany
Sąd Apelacyjny zmienił zaskarżony wyrok w części dotyczącej naprawienia szkody. Sąd uchylił wyrok Sądu Okręgowego w zakresie zasądzenia od oskarżonego kwoty 114.375,00 zł z tytułu obowiązku naprawienia szkody na rzecz firmy leasingowej (...) sp. z o.o. w W..	
Zwięźle o powodach zmiany.	
Powody zmiany wyroku zostały podane szczegółowo w pkt 3 niniejszego uzasadnienia. Wynikały one z naruszenia zasady antykumulacyjnej z art. 415 § 1 k.p.k. Oskarżony W. R. (1) wyrządził pokrzywdzonej firmie ustaloną szkodę, jednak przywołany w apelacji przepis zakazuje ponownego zasądzenia odszkodowania, gdy we wcześniejszym postępowaniu doszło do takiego zasądzenia – prawomocnego, co ma miejsce w przypadku W. R. (prawomocny nakaz zapłaty w postępowaniu cywilnym).	

<u>5.3. Uchylenie wyroku sądu pierwszej instancji</u>	
<u>5.3.1. Przyczyna, zakres i podstawa prawna uchylenia</u>	
	# art. 439 k.p.k.
Zwięźle o powodach uchylenia.	
	Konieczność przeprowadzenia na nowo przewodu w całości # art. 437 § 2 k.p.k.
Zwięźle o powodach uchylenia.	

	Konieczność umorzenia postępowania	# art. 437 § 2 k.p.k.
Zwiężle o powodach uchylenia i umorzenia ze wskazaniem szczególnej podstawy prawnej umorzenia.		
4.	Konieczność warunkowego umorzenia postępowania	# art. 437 § 2 k.p.k.
Zwiężle o powodach uchylenia i warunkowego umorzenia ze wskazaniem podstawy prawnej warunkowego umorzenia postępowania.		
5.		# art. 454 § 1 k.p.k.
Zwiężle o powodach uchylenia.		
<u>5.3.2. Zapatrywania prawne i wskazania co do dalszego postępowania</u>		
<u>5.4. Inne rozstrzygnięcia z wyroku</u>		
Lp.	Wskazać punkt rozstrzygnięcia z wyroku.	Przytoczyć okoliczności.
6. Koszty Procesu		

Wskazać oskarżonego.	Wskazać punkt rozstrzygnięcia z wyroku.	Przytoczyć okoliczności.
W. R. (1)	pkt 3 wyroku	Oskarżonego zwolniono od zapłaty kosztów sądowych za postępowanie

	Sądu Apelacyjnego	odwoławcze obciążając nimi Skarb Państwa – na podstawie art. 626 § 1 k.p.k. w zw. z art. 624 § 1 k.p.k., uznając, że obecna sytuacja majątkowa oskarżonego za tym przemawia. Oskarżony odbywa kary pozbawienia wolności obliczone do czerwca 2027 r. (k. 1012).
--	-------------------	---

7. PODPIS
Ewa Jethon
Marzanna A. Piekarska-Drażek Paweł Dobosz

<u>1.3</u> <u>Granice zaskarżenia</u>			
Wpisać kolejny numer załącznika 1			
Podmiot wnoszący apelację	Obrońca oskarżonego W. R. (1)		
Rozstrzygnięcie, brak rozstrzygnięcia albo ustalenie, którego dotyczy apelacja	Wyrok Sądu Okręgowego w Warszawie z dnia 15 października 2020 r., XII K 15/12 w sprawie oskarżonego W. R. (1), skazujący go na podstawie art. 286 § 1 k.k. i inne na karę 10 miesięcy pozbawienia wolności.		
<u>1.3.1 Kierunek i zakres zaskarżenia</u>			
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości		
# w części	#	co do winy	

#	co do kary	
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia	
<u>1.3.2 Podniesione zarzuty</u>		
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji.		
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. - obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu	
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. - obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. - obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. - błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. - rażąca niewspółmierności	

	kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	
<u>1.4. Wnioski</u>		
#	uchylenie	# zmiana - uniewinnienie